

Diplomová práce

Téma: Představenstvo akciové společnosti a postavení jeho členů

Autor: Vendula Vojtková

1. Formální úroveň práce

Autorka předložila diplomovou práci v rozsahu 135 stran (včetně úvodu a závěru), což podstatně převyšuje minimální rozsah vyžadovaný u diplomové práce (čl. 4 Opatření děkana č. 4/2008). Z hlediska gramatického a jazykového obsahuje práce chyby. V textu někdy chybí slova či části vět (na str. 43 chybí část věty za slovy podle ustanovení § 13 odst. 2 ObchZ), na str. 72 a 138 chybí slovo „obchodní“ před slovem „zákoník“, na str. 106 chybí spojka) či naopak přebývají (na str. 106 – „zřejmě obecná shoda bude shoda v tom“) nebo jsou zaměňována (na str. 75 a 100 je namísto písmene „s“ písmeno „a“, na str. 80 je použito slovního spojení „insolventního návrhu“ namísto „insolvenčního návrhu“, na str. 90 je P. Čech označen jako S. Čech, na str. 112 je místo slova „omezení“ slovo „omezí“). Upozornit je třeba také na záměnu poznámek pod čarou č. 21 a 22. V práci se lze setkat i s chybným slovosledem (např. na str. 128) a neprávnickým vyjadřováním (str. 90). Obecně lze konstatovat, že formální úroveň práce je toliko průměrná.

2. Obsahová úroveň práce

Předložená diplomová práce je věnována stále aktuálnímu tématu představenstva akciové společnosti a postavení jeho členů. Jde o látku dostatečně pokrytou jak tuzemskou, tak zahraniční odbornou literaturou, ale i judikaturou.

Diplomní text je rozdělen do úvodu, sedmi kapitol, které se dále člení a závěru.

Již v úvodu, ve kterém se autorka obecně zabývá akciovou společností, resp. právními osobami, lze nalézt chybu. Způsobilost k právům a povinnostem nenabývá totiž právní osoba před svým vznikem (jak je tvrzeno na str. 9), ale tuto způsobilost nabývá společně se způsobilostí k právním úkonům až okamžikem svého vzniku. Vybočení ze zvoleného tématu je třeba spatřovat také ve velice obširném pojednání o evropské společnosti v kapitole 3.3. Pojednání na toto téma není samo o sobě chybou, ale vhodné by bylo použít právní úpravu evropské společnosti toliko ke komparaci s právní úpravou akciové společnosti, resp. s úpravou představenstva akciové společnosti a postavení jeho členů.

V kapitole II. se diplomantka zabývá historickým vývojem orgánů akciové společnosti – tuto část textu lze považovat za zajímavé historické pojednání s dobrou prací se staršími prameny práva odbornou literaturou. V dalším textu se autorka zabývá dualistickým a monistickým modelem řízení a správy akciových společností, resp. působností představenstva akciové společnosti jako celku a právy a povinnostmi jeho členů.

Kladně je třeba hodnotit komparaci stávající tuzemské právní úpravy se zahraničními právními řádami (americká, německá, ale i polská právní úprava), jakož i s textem návrhu nového obchodního zákona. Pochvalně se lze vyjádřit také k práci se stanovami existujících akciových společností. Je možno konstatovat, že zkoumané otázky nejsou pojednávány izolovaně, ale v širších souvislostech (vyzvednout je v tomto ohledu možno např. kapitolu 6.4). Práci lze však v této souvislosti vytknout menší přehlednost, jakož i jistou rozvleklost

(kupříkladu výčet působnosti představenstva, resp. povinností jeho členů zabírá stránky 53 až 67).

Vedle chyb již uvedených, je možno poukázat na dílčí chyby či nepřesnosti:

- Proti tvrzení na str. 83, že zákon, až na podepisování zápisů ze zasedání představenstva, nespojuje s funkcí předsedy představenstva žádnou působnost, je třeba mimo jiné namítnout, že podle ustanovení § 21 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu je předseda představenstva jedinou osobou, která je ze zákona oprávněna jednat za akciovou společnost (správně jménem společnosti) v soudním řízení.
- Tvrzení na str. 105, resp. 106 není zcela domyšlené, neboť členové představenstva, by měli zprostředkovávat nebo obstarávat obchody společnosti (domlouvat uzavírání smluv mezi společností a třetími osobami, resp. uzavírat tyto smlouvy).
- Na str. 121 autorka píše o „zvláštním případě ručení podle ustanovení § 194 odst. 6 obchodního zákoníku“. Spíše než o „zvláštní“ se jedná o ručení „sankční“. I na toto ručení se pak bude vztahovat „obecná“ úprava ručení v obchodním zákoníku.
- Na str. 126 je nekorektně citováno ustanovení § 66 odst. 3 obchodního zákoníku - diplomatka pominula plnění, na které plyne právo z vnitřního předpisu. S možností přiznání plnění vnitřním předpisem se ve své práci nevyřádala.
- Na str. 10 autorka píše o akciové společnosti jako o „podnikatelsky nejvýznamnější právní formě obchodních společností“ aniž by uvedla, z jakého pohledu tento závěr činí (pokud je o četnost, pak je v Evropě považována za nejvýznamnější naopak právní forma společnosti s ručením omezeným, na ní stojí „evropské malé a střední podnikání“).
- Na str. 16 a dále pak na řadě dalších míst diplomatka hovoří o „návrhu nového českého obchodního zákoníku“, není však připravován nový obchodní zákoník, ale zákon o obchodních společnostech a družstvech (zkráceně zákon o obchodních korporacích).
- K textu na str. 18 je třeba uvést, že normy evropského práva nejsou publikovány v českém překladu, ale v českém autentickém znění.
- K textu na str. 110 a 111 lze podotknout, že v občanském soudním řízení není rozhodováno o vině či nevině, ale je posuzováno unesení či neunesení břemena tvrzení, resp. břemena důkazního.
- Na str. 136 je nepřesně citována I. Štenglová – namísto slova „nevolí“ má být uvedeno slovo „neodvolá“ – tato skutečnost by mohla vyvolávat pochybnost o správném pochopení názoru vysloveného I. Štenglovou ze strany diplomatky.
- Na str. 139 autorka označuje představenstvo za „statutární orgán s mimořádně širokou působností“ což budí dojem, že je snad možno rozlišovat statutární orgány podle šíře působnosti.
- Kapitola 4.2 mohla být zpracována s přihlédnutím k rozhodnutí Velkého senátu Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. října 2008, sp. zn. 31 Odo 11/2006. Znalost tohoto důležitého a nyní široce diskutovaného rozhodnutí by měla studentka prokázat při obhajobě.

3. Práce s prameny

Autorka k vypracování textu použila dostatečný rozsah pramenů, z nichž některé jsou cizojazyčné (anglické a německé). Na tyto prameny v práci průběžně odkazuje. O solidní

práci s prameny svědčí i vysoký počet citací. Za dostatečně širokou je možno považovat i použitou tuzemskou judikaturu.

4. Závěrečné zhodnocení

I přes výše uvedené nedostatky lze shrnout, že autorka prokázala hlubší seznámení se zvolenou problematikou. Některé části předložené práce lze hodnotit jako převyšující běžnou úroveň (historický vývoj, pojednání o péči řádného hospodáře). Celkové hodnocení diplomové práce dovoluje učinit závěr, že předložený text je způsobilý obhajoby. Diplomovou práci navrhuji hodnotit klasifikačním stupněm na rozhraní „výborně“ a „velmi dobře“ s tím, že konečný závěr činím závislým na vystoupení autorky při obhajobě.

Praha, 22. dubna 2009

Prof. JUDr. Stanislava Černá, CSc.
vedoucí diplomové práce

